

උපන්පන් (Unborn)

"මනුවර්ණ ජනෙක්!"

මිනිස්සුන්ගේ කටින් කට සමහර පුවත් පැතිර යන්නේ විදුලි සංදේශයකටත් වඩා වැඩි වේගයකිනි. මනුවර්ණ ජනෙක් ලැබී ඇති බව මුළු රටම දන්නවා සෙය. කාර්යාලයේ වැඩ කරන අය , නැදැයින් හා හිත මිතුරන්ගේ ඇමතුම් වලින් මනුවර්ණගේ දුරකථනය අතිශය කාර්යබහුල වී තිබුණි.

"මනුවර්ණ දැන් පුංචි ජනෙක්ගේ තාත්තා කෙනෙක් ආහ්...අපිටත් ආඩම්බරයි. ජනෙක් ලැබුනා කියන්නේ ඉතින් පරම්පරාවටම නම්බුවක් තමයි. අපිත් එන්නම්කො වෙලාවක දශයාව බලලා යන්න." හැමෝම තම තමන්ගේ සතුට නොපැකිලව මනුවර්ණට ප්රනකාශ කරා.

මනුවර්ණ උසස් රජයේ ආයතනයක විධායක නිලධාරියෙකි. මීට අවුරුදු කිහිපයකට පෙර මනුවර්ණගේ තාත්තාගේ [ ] කුඩා කල සිටම මිතුරෙක් වූ සාලිස් මහතාගේ එකම දියණිය විවාහා කරගන්නවා ලෙස මනුවර්ණට ලැබුණු යෝජනාවකින් මනුවර්ණ හා මහේෂි විවාහා දිවියට එලැබිණි.

මේ ගත වන්නේ ඔවුන්ගේ විවාහා ජීවිතයේ තෙවැනි අවුරුද්දයි. විවාහා වූ අලුත ඔවුන් ටවුමෙන් මහල් දෙකක අලංකාර නිවසක් මිලට ගෙන එහි පදිංචියට ගියා. මනුවර්ණ හා මහේෂි ඔවුන්ගේ පලමු දරුවාද රැගෙන රෝහගෙන් පිටව නිවසට ආවා. මහේෂිගෙ මුහුණේ නම් තිබුනේ වෙනදාට වඩා දීප්තිමත් පෙනුමක්.

ඇය වරින් වර කිරිකැටියාව වඩාගෙන සිහින් අතපය සෙමින් අතගාන්නට වූනා , දරුවා අඬන වාරයක් පාසා ඇය දරුවාව වඩාගෙන කිරි දෙන්නට වූනා. ඇය පොඩි එකියක මෙන් මනුවර්ණ ලගට විත් මනුවර්ණගේ කම්මුල් මිරිකා කුස්සියට දූවන්නට වූනා.

"අර බලන්නකො ඔයාගෙ තාත්තී ටීවී බලනවා. අපි යමුද තාත්තීට හායි කියන්න...හායි තාත්තී!" වරින් වර දරුවාද වඩාගෙන මනුවර්ණ අසලට පැමිණි මහේෂිගේ සතුට මනුවර්ණ ඇයගේ ඇස් තුලින් දුටුවා. ඇය මෙතරම් සතුටකින් සිටිනු ඔහු මින් පෙර කිසිදාක දැක තිබුනේ නැහැ.

කිරිකැටියා මනුවර්ණට වඩා මහේෂිට ලෙන්ගතුකමක් දැක්වූවත් මනුවර්ණට ඒ ගැන කිසිදු කනස්සල්ලක් තිබුනේ නැහැ.

එදා රැ ඔවුන් දෙදෙනාටම නින්දක් ලැබුනේ නැහැ. දරුවා හඬන වාරයක් පාසා ඔවුන් දෙදෙනා මාරුවෙන් මාරුවට දරුවා නිදිකරවන්නට තැත් කරා. පැය ගණන් එකදිගට හැඩු දරුවා හඬන හේතුව පවා සිතා ගැනීමට ඔවුන්ට අපහසු වූනා. උදේ 3 වනවිටත් දෙදෙනාම අවදියෙනුයි සිටියේ.

"මනුවර්ණ..." ඇදේ මනුවර්ණට එහා පැත්තෙන් හාන්සි වී සිටිලිම දෙස හිස් බැල්මකින් බලාගෙන සිටි මහේෂි මනුවර්ණට කතා කරා. මනුවර්ණ ඇය දෙසට හැරී ඇයගේ බඳ වටා අතක් දමා මහේෂිගේ හිස අතගාන්නට වුනා.

"ඔව් මහී."

"මනුවර්ණ ළමයෙක් හඳුනා එක මම හිතුවාට වඩා ලොකු වගකීමක් කියලා දැන් මට තේරෙනවා. අපි තව එක ළමයෙක් හදමු, ළමයි දෙන්නෙක් ඇති නේද ඔයාට ?" ඇය දුර්වල හඬකින් ඇසුවා.

"ඔව් මහී , ළමයි දෙන්නෙක් ඇති. අපි ඒ දෙන්නාව බලාගන්න පුළුවන් උපරිම හොඳින් බලාගමු."

එදා ඔවුන් දෙදෙනාම එකග වූ ඒ යෝජනාව මත තවත් අවුරුදු දෙකකට පසු මහේෂිට නැවතත් දරු ගැබක ලකුණු පහල වුනා. ඔවුන්ගේ පලමු දරුවාට ඔවුන් නම් තබා තිබුනේ "මහේෂ සදරුවන්" ලෙසිනි.

ඔවුන් ඒ නම තැබුවේ මහේෂිගෙ මුල් නම හා මනුවර්ණගේ මුල් නම වූ "සදරු" කියන නම් පිරිමි දරුවෙක්ට උචිත ලෙස එකතු කරමිනි. පුංචි මහේෂට මේ [ ] වන විට වයස අවුරුදු දෙක සම්පූර්ණ වී තිබුනි.

අම්මාගේ ඇස් දෙකත් , තාත්තාගේ පෙනුමත් ලැබී තිබූ පුංචි මහේෂ ගෙදරට එන හැම කෙනෙක්ගේම ආදරය පහසුවෙන් දිනාගැනීමට සමත් වූනා.

"ඔයා කැමති ඊළඟට දුවෙක් ලැබෙනවටද , පුතෙක් ලැබෙනවටද?" දිනක් රාත්රීට ආහාරය ගමන් සිටියදී මහේෂ මනුවර්ණගෙන් එසේ ඇසුවා.

මේ වන විට මහේෂගේ දරු ගැබට මාස 4ක් සම්පූර්ණ වී තිබුනා.ඒ ජරවශ්‍යයට දෙන්නට මනුවර්ණ සතුව පිලිතුරක් තිබුනත් ඔහු ඒ පිලිතුර සඟවාගෙන බිරිදගේ අදහසට මුල් තැන දුන්නා.

මට නම් දුවෙක් වුනත් පුතෙක් වුනත් ජරලශ්‍යයක් නෑ මහී.මම දෙගොල්ලන්ටම ආසයි.ඔයා මොකද හිතන්නේ?"

"මම නම් තව පුතෙක් ලැබෙනවට ආසයි.දුවලා හදන්න ගියාම හරි කරදරයි.මම දන්නවනෙ අපේ තාත්තා මාව හදපු විදිය.දුවලා හදන්න ගියාම හරි වියදම්.

ලොකු ළමයෙක් වුනාම උත්සව ගන්න ඕන , හොඳට ඇඳුම් පැලඳුම්, මාල වළලු අරන් දෙන්න ඕන...කොච්චර නම් වියදම්ද.අනික දුවලා පරිස්සම් කරන්නත්[ ] හරි අමාරුයිනෙ."

මනුවර්ණ ඇයට පිලිතුරක් නොදී කෑම කනගමන් කල්පනා කරන්නට වුනා.මනුවර්ණ කුඩා කාලයේ හැදී වැඩුනේ පිරිමි ළමුන් 4 දෙනෙක්ගෙන් යුතු පවුලක දෙවනියා ලෙසිනි.නමුත්

ඔහුගේ මවට හෝ පියාට දියණියකගේ අවශ්‍යතාවක් නොවූ නිසා පුතුන් සිවුදෙනාගෙන් ඔවුන් සෑහීමකට පත්වූහ. නමුත් කුඩා කාලයේ සිටම මනුවර්ණට කුඩා නැගණියකගේ අවශ්‍යතාව තදින්ම දැනුණි. ටිකින් ටික තරුණ වියට පත් වෙද්දී මනුවර්ණගේ ඒ ආසාව වෙනස් ස්වරූපයකට හැරුණි.

ඔහුට තමන්ගේම කියා හුරුබුහුටි දියණියකට ආදරනීය තාත්තා කෙනෙක් වීමේ දැඩි ආසාවක් ඇති විය.

දුවෙක් ලැබීම ඔහුගේ ජීවිතයේ ලොකුම ආසාවන් අතරින් එකක් විය. නමුත් මනුවර්ණ මේ ආසාව ගැන තමන්ගේ බිරිදටවත් කියා නොතිබිණි. විවාහ වී අවුරුදු 5ක් ගතවුනත් මනුවර්ණ මේ පිළිබඳ මහේෂ්ට නොපැවසුවේ එයින් මහේෂ් ගේ ආසාවට බාධාවක් වේ යැයි සිතාගෙනයි. ඔහු සැමවිටම තමන්ට වඩා තමන්ගේ බිරිදට මුල් තැන දුන්නා.

ඔහු සිතූ ලෙසම එම අදහසට මහේෂ්ගේ කැමැත්තක් නැති බව තේරුණු නිසා මනුවර්ණ ඒ ආසාව තවදුරටත් රහස්‍යව තබාගන්නට තීරණය කළා.

"ඩොක්ටර් කිව්වා හෙට ස්කෑන් එකෙන් පස්සෙ බඩේ ඉන්නේ දුවෙක්ද, පුතෙක්ද කියලා හරියටම දැනගන්න පුළුවන් කියලා." මහේෂ් කීවේ දෙදෙනා අතර තිබුණු නිහඩ පටලය බිඳ දමමිනි.

"ආහ් හොඳයිනෙ එහෙනම්...අපි එහෙනම් බලාපොරොත්තු තියන් ඉමු ඒ පුතෙක් වෙන්න කියලා." මනුවර්ණ මැඩගත් සිතුවිලි ඇතිව

මුනිව්වාට මෙන් එසේ කීවද ඔහු රහසින් ජරාගර්ථනා කරේ ඒ දුවෙක් වේවායි කියයි.

"ඒත් මම කල්පනා කරේ මේ සැරේ ඒ ස්කෑන් එක නොකර ඉන්න.මොකද මට ආසයි දරුවා ලැබෙනකංම කුතුහලය තියාගන්න.මට ආසයි මේ ඉන්නේ දුවෙක්ද , පුතෙක්ද කියන එක සජරගයිස් එකක් විදියට දැනගන්න.ඔයා මොකද හිතන්නේ ඒ අදහස ගැන?" මහේෂ් ආදරයෙන් කුස අතගාමින් මනුවර්ණගෙන් ඇසුවා.

මනුවර්ණ තත්පර කිහිපයකට ගල් ගැසිණි.මහේෂ්ගේ කුසේ සිටින්නේ දුවෙක්ද , පුතෙක්ද යන්න දැනගැනීමට මනුවර්ණට තිබුනේ දැඩි ආසාවකි.නමුත් ඔහුට බිරිදගේ ආසාවට විරුද්ධ වීමට හිතක් නොවීය.

'කමක් නෑ, තව මාස 4යිනෙ.ඔය ටිකත් ඉවසගෙන ඉන්න පුළුවන් මට.' එසේ සිතූ මනුවර්ණ මහේෂ්ගේ අදහසට එකඟ විය.

තවත් මාස 4ක් නොදැනුවත්වම ගතවී ගියේය.ඒ කාලය තුල මහේෂ් තමන්ගේ දරු ගැබට සරිලන පරිදි ආහාරපාන ගමින් , ගමන් බිමන් අවම කරමින් පරිස්සම් විය.ඇය හැමදාම හවසට පුපුරුද්දක් ලෙස ඇගේ පුංචි පුතු මහේෂ්වත් ලගට ගෙන දරු ගැබ පිරිමදිමින් ළමා ගීත කීවාය.

එක් උදෑසනක සාලයේ කවිච්චියට වී පරණ පිංතූර ඇල්බමයක් බලමින් සිටියදී ඇයට හදිසියේ කුස තුලින් තදබල ගැස්මක් දැනුණි.ඒ ගැස්ම තව තවත් දැඩි හා වේදනාකාරී වෙමින් ඇගේ බඩට කුළු ගෙඩියකින් පහර දෙන්නාක් සේ ඇයට දැනුණි.

"මනුවර්ණ...මනුවර්ණ..." ඇය අමාරුවෙන් බිත්ති වලට බර වෙමින් මනුවර්ණගේ කාර්යාල කාමරය වෙත අව සිහියෙන් මෙන් ඇවිදගෙන ගියා.මනුවර්ණ මේ අවස්ථාවේ බොහොම අවධානයෙන් පරිගණකය දෙස බලාගෙන ආයතනයේ පැරණි වෙක් පත් වලට අදාල දත්ත වගයක් උඩුගත කරමිනුයි සිටියේ , ඒ නිසා ඔහුට මහේෂ්ගේ හඬ ඇසුනේ නැහැ.

මනුවර්ණගේ කාර්යාල කාමරයේ දොර අසලටම පැමිණි ඇය සියලු වේදනා මැඩගෙන මනුවර්ණ දෙස අනුකම්පා සහගත බැල්මක් හෙලුවා.ඇයව දුටු මනුවර්ණට ඇගේ ස්වභාවයේ වෙනසක් ක්ෂණිකව වැටහුණු නිසා ඔහු එම සැනින් ඉදගෙන සිටි පුටුවෙන් ඉබේටම එසැවුනා.

"අනේ මනුවර්ණ මට හරි අමාරු..." ඇය වාක්යය අවසන් කිරීමටත් පෙර ඇය ක්ලාන්ත වී බිම ඇද වැටුනා.හැකි ඉක්මනින් ක්රිමයාත්මක වූ මනුවර්ණ මහේෂ්ව ඔසවාගෙන ගොස් ඔහුගේ වාහනය තුලින් හාන්සි කරවා හැකි උපරිම වේගයෙන් රෝහල දෙසට වාහනය පැදෙව්වා.මිනිත්තු 10ක් ගතවීමටත් පෙර රෝහල වෙතට ලගා වූ ඔහු හැකි ඉක්මනින් වාහනයෙන් බැස වාහනය අගුළු දැමීමටවත් කල්ගත නොකර මහේෂ්ව ඔසවාගෙන රෝහල තුලට දිවගියා.

ඔහු කලබලයෙන් රෝහලේ දොර ඉදිරියට තල්ලු කරගෙන ඇතුල් වුවත් කිසිවෙකුගේ අවධානය ඔහු වෙත යොමු වුණේ නැහැ.රෝහලේ බිත්ති අයිත් වලට වී මුකුළු කරමින් සිටි හෙදියන්ගේ සිනහ හඬ ඔහුගේ කන් තුල දෝංකාර දෙන්නට

වුනා.වෛද්‍ය වරුන්ද තම තමන්ට භාර දී තිබූ රාජකාරි වල නියැලෙමින් සිටියා.

"මගේ වයිෆ්ට හුඟක් අමාරුයි කරුණාකරලා කවුරුහරි උදවු කරන්න." මනුවර්ණ ශාලාව දෙදරා යන හඬින් කැගසා උදවු ඉල්ලුවා.රෝහලේ පිලිගැනීමේ අංශය අවට සිටි සියලු දෙනා මොහොතකට තමන් කරමින් සිටි වැඩ නවත්වා ඔහු දෙස බැලුවා.ඔහුගේ දෙඅත් මත සිටි මහේෂ්ව දුටු හෙදියන් කිහිප දෙනෙක් ක්ෂණිකව ක්‍රියාත්මක වී මනුවර්ණගේ දෙඅතින් මහේෂ්ව ඩැහැගෙන ඇයව ටීරොලියක භාන්සි කරවා මාතෘ හා ප්‍රජාපති ඒකකය වෙත රැගෙන ගියා.

මනුවර්ණත් ඔවුන් පසුපස කලබලයෙන් දුවගෙන ගියා.ඒ යන අතරතුර හෙදිවරියන් මහේෂ්වගේ නාචි තත්ත්වය පරීක්ෂා කිරීම හා ඇයට අවශ්‍ය ක්ෂණික ප්‍රතිකාර ලබාදීම සිදු කලා.ඔවුන් මහේෂ්ව සහිත ටීරොලියන් තල්ලු කරගෙන සැත්කම් කාමරයකට ගොස් එහි දොර වසා දැමුවා.එහි දොර ඇරගෙන ඇතුළු වූ මනුවර්ණ කලබලයෙන් මෙන් මහේෂ්ව සොයන්නට වුනා.

"මහේෂ්...මහේෂ්...!"

වාට්ටුවේ ඇත කෙලවරට වන්නට හෙදියන් වටකරගෙන සිටි ඇදක් මතට වී මහේෂ්ව තවමත් සිහිසුන්ව සිටියා.මනුවර්ණ ඇය සිටි තැනට දුවගෙන යන්නට හැදූවත් හෙදී නිලධාරිනියක් මාර්ගය මැදට පැන ඔහුව නැවැත්වුවා.

"මහත්තයා, මහත්තයාට දැන් මෙනත ඉන්න බැහැ.අපි මහත්තයාගෙ නෝනාට කිසිම කරදරයක් වෙන්න නොදී එයාව පරිස්සමට බලාගන්නම්.මහත්තයාට බය වෙන්න කිසිම හේතුවක් නැහැ." ඇය සන්සුන් හඬින් මනුවර්ණට පැවසුවා.

"ඒත් එයාට මාව ඕන.මට බෑ එයාව තනි කරලා යන්න." මනුවර්ණ කලබලයෙන් පැවසුවා.මනුවර්ණගේ අත් දෙකෙන් මෘදුව අල්ලාගත් හෙද නිලධාරිනිය ඔහුගේ මුහුණ දෙස සානුකම්පිතව බැලුවා.අවුරුදු ගණනාවක් මේ රෝහලේ සේවය කරන ඇය මෙවැනි අත්දැකීමකට මුහුණ දෙන පලමු අවස්ථාව මෙය නොවීය.

"මහත්තයා, නෝනාට කිසිම කරදරයක් වෙන්නැ කියලා මම මහත්තයාට පො [ ]රොන්දුව වෙනවා.මහත්තයා එලියෙ බංකුවකින් වාඩි වෙලා ඉන්න අපි කතා කරනකල්.දරුවා ලැබුනු ගමන් අපි මහත්තයාට කතා කරන්නම්.එතකන් මහත්තයා සංසුන් වෙලා එලියෙන් වාඩි වෙලා ඉන්නකො." ඇගේ වචන වලට අවනත වීම හැර වෙනත් විකල්පයක් නැති බව තේරුම් ගත් මනුවර්ණ ආපසු හැරී වාට්ටුවෙන් එලියට ගියා.එලියේ කොරිඩෝවේ තිබූ බංකුවකින් හිදගත් ඔහු ඔලුව බිමට නමාගෙන කල්පනා කරන්නට වුනා.

'ඒ කියන්නේ අද දරුවා ලැබෙන්නයි යන්නේ.අනේ ඒ දුවෙක් වුනොත් කොයි තරම් හොඳයිද.අනේ දෙවියනේ ඒ දුවෙක් වෙන්න.මට ලස්සන, පුංචි දූ පැටියෙක් දෙන්න.' මනුවර්ණ සිතින් දෙවියන්ට කන්නලව් කරන්නට වුනා.ඔහුගේ හිත තදබල දෙගිඩියාවකින් පිරී තිබුනා.

'මම එයාලාගෙ අම්මාටයි , තාත්තාටයි කතා කරලා කියන්න ඕනද? එක්කො දරුවාව බලලා ඉවර වෙලාම කතා කරලා කියනවා.හදිස්සියක් නැහැනෙ...කොහොමත් එයාලාට දැන් මෙහෙට එන්න බැහැනෙ අව්වර දුරක ඉදන්. ' ඔහු දිගින් දිගටම කල්පනා කරන්නට වුනා.

ඔහුගේ සිතුවිලි විනාඩි 20කටත් වඩා ඇතට දිව ගියා.එක්වරම ඔහුට වාට්ටුව තුලින් දරුවෙකු මහ හඩින් අඩන ශබ්දයක් ඇසී ඔහු කලබල වී හිස ඔසවා බැලුවා.නව ජවයක් ලැබුවෙකු මෙන් බංකුවෙන් ඉවතට පැන ඔහු වාට්ටුව තුලට කලබලයෙන් කඩාවැදුනා.මනුවර්ණ මහේෂි සිටි ඇද දෙසට දුවගෙන ගියා.මේ වන විට කලින් මහේෂි වටා සිටි හෙදියන් වෙනත් තැනක වටවී සිටි නිසා ඔහුට මහේෂිගේ මුහුණ ඇතට පැහැදිලිවම පෙනුනා.

"කෝ දරුවා , කෝ දරුවා?" මනුවර්ණ මහේෂිගේ ඇද අසලට දුවගෙන යමින් ශබ්ද නගා ඇසුවා.මනුවර්ණ මහේෂිගේ ඇද අසලටම පැමිණි පසු මහේෂි ඇගේ දුර්වල මුහුණ සතුවින් පුරවාගෙන මනුවර්ණ දෙස බැලුවා.ඒ ඇස් වල නව බලාපොරොත්තුවක, නව ජීවිතයක , සතුටක සේයා සටහන් වී තිබුනා.

ඇගේ ඇස් වලින් කදුළු කැට එකින් එක කම්මුල් දිගේ කඩා හැලෙන්නට වුනා.ඒ සතුවූ කදුළුයි.ඇය හිස හරවා ඔහුට සංඥාවක් කරා.ඒ දෙස බැලූ මනුවර්ණට දැකගන්නට ලැබුනේ යමක් වටා එක් රොක් වී සිටින හෙදියන් පිරිසයි.ඔහු හෙමින් අඩි තබා ඒ දෙසට ඇවිදගෙන ගියා.

ඔහු ඒ දෙසට ටිකින් ටික ලං වත්ම ඔහුට කුඩා දරුවෙකුගේ සිහින් ඉකියක් අසන්නට ලැබුණා. ඔහු හෙදියන් අසලට ලං වත්ම එක් හෙදියක් ඔහු දෙසට හැරී ඔහුගේ දෙඅත් මතින් රෙදි කැබැල්ලකින් එතු පොදියක් තැබුවා.

ඒ පොදිය ඔතා තිබූ රෙදි කැබැල්ල මදක් එහාට කල විට ඔහුට දක්නට ලැබුණේ දරුවෙකුගේ කුඩා ඇස් දෙකක් සහ නැහැයකි. ඒ ඇස් ඔහු දෙස සුක්ෂමව විපරම් කරන්නට වුණා. එයට තිබුණේ දරුවෙකුගේ පෙනුමටත් වඩා රතු පැහැති මස් ගුලියක පෙනුමකි.

ඔහුට මදකට එය ගැන පිළිකුලක් දැනුනත් පසුව ඔහු දරුවා ඔතා තිබූ රෙදි කැබැල්ල අතර ඒ ගැහැණු දරුවෙක්දැයි කියා ඉගියක් සොයන්නට වුණා. දරුවා ඔහු අතට ලබා දුන් හෙදිය ඔහු දෙස බලා සිහින් හඬින්...

"...පුතෙක්" යැයි කීවා.

මනුවර්ණට ඒ වචනයක් ඇසුණු සැනින් ඔහුට එක්වරම හිස බමන ගතියක් දැනුණි. ඔහු බිම නොවැටී බේරුණේ අනු නවයෙනි. ඔහුගේ මේ වෙනස දුටු හෙදියක් දරුවාව ඔහු අතින් ගෙන ඔහුව වාට්ටුවේ ඇදක් මතින් වාඩි කරවීමට තැත් කරත් ඔහු දරුවා ඇය අතට දී කලබලයෙන් වාට්ටුවෙන් ඉවතට ඇවිදගෙන ගියේ කවුරුත් පුදුමයට පත් කරමින්. මේ දර්ශනය දුටු මහේෂ්ගේ සිත බලවත් කම්පාවට පත් විය.

"මනුවර්ණ...!" වාට්ටුව ඔස්සේ දොර දෙසට ඇවිදගෙන යන ඔහුට ඇය ශබ්ද නගා කතා කරත් ඔහු එය නැසුනාක් සේ හිස බිමට හරවාගෙන වාට්ටුවෙන් ඉවතට ඇවිදගෙන ගියා.

වාට්ටු හා පැ සේප ගණනාවක් පසුකරගෙන මනුවර්ණ ඔහුගේ රථය දෙසට ඇවිදගෙන ගියා.මේ වනවිට ඔහුට ඔහුවම පාලනයක් නැති තත්ත්වයට පත් වී තිබුණා.ඔහුගේ ජීවිතයේ තිබූ ලොකුම ආසාවක් එලෙස බොදව් යාම ඔහුගේ සිතට දරාගැනීමට අපහසු වුණා.

'තව දරුවෙක් හැදුවත් වැඩක් නෑ , එයත් කොල්ලෙක් වුනොත්?කොහොමත් මහේෂි පැහැදිලිවම කිව්වා එයා ළමයි දෙන්නෙක්ට වඩා හදන්න කැමැත්තක් නැහැ කියලා.පලවෙනි දරුවා ලැබෙද්දීත් මම දුවෙක්ව බලාපොරොත්තු වුනත් , ලැබුනෙ පුතෙක් වුනාට මම ඉවසීමෙන් බලාපොරොත්තු තියන් හිටියා ඊලග පාර අනිවාර්යයෙන්ම දුවෙක් ලැබෙයි කියලා.දැන් ඒ බලාපොරොත්තුවත් ඉවරයි.'

රථය පණගැන්වූ ඔහු කෙලින්ම ගියේ තමන්ගේ නිවසටයි.නිවසට ගොස් කවිච්චියෙන් ඉදගත් ඔහු තමන්ගේ විවාහා ඇල්බමය දිගහැර පිටු එකින් එක බලන්නට වුණා.ඔහුගේ ජීවිතයේ ඔහු වඩාත්ම සතුටු වූ දිනය ඔවුන්ගේ විවාහ දිනයයි.සුදු , දිග සාරියක් ඇඳ රතු මල් පොකුරත් පපුවට තුරුල් කරන් සිටි මහේෂිගේ ් මුහුණේ තිබුනේ අවිහිංසක පෙනුමක්.

එදා ඔවුන් විවාහා වුනේ බලාපොරොත්තු ගණනාවක් හින් වල පෙරදැරි කරගෙනය.ඔහු ඇල්බමයේ පිටු එකින් එක පෙරලමින් එදා මගුල් දිනයේ තිබූ සතුට නැවතත් ආරූඪ කරගැනීමට

උත්සාහා කෙරුවා. ඔහුගේ අවධානය බිදී ගියේ නිවසේ කාමරයක දොර ඇරෙන ශබ්දය ඇසීමෙනි. ඒ ඔහුගේ වැඩිමහල් පුත්‍ර මහේෂ ය. ඔහුගේ සිහිති දෙපා පරිස්සමෙන් බිම තබමින් තම තාත්තාගේ අසලට පැමිණි ඔහු තාත්තාගේ ඇගිල්ලක එල්ලුනා. මහේෂ ඔහු දෙස බලා මද සිනහවක් පෑවා.

"තාත්තෙ, කෝ අම්මා?" මහේෂ කුතුහලයෙන් වටහිට බලමින් ඇසුවා.

"අම්මා ඔයාට මල්ලි බබෙක් ගේන්න ඉස්පිරිතාලෙට ගියානෙ. තව ටිකකින් එයා එයි." මනුවර්ණ එසේ කියා නැවතත් ඇල්බමයේ පිටු අතරට දෑස් යොමුකරා.

"තාත්තෙ..." නැවතත් මහේෂ හඬ අවදි කරා.

"හ්මම්..."

"මට අම්මා ඕනේ." මහේෂ දුක්බර ස්වරයකින් කීවා.

"ඔයා යන්නකො , ගිහිල්ලා අරහෙට වෙලා ටීවී බලන්නකො අම්මා එනකල්." මනුවර්ණ කුඩා මහේෂගේ අත ගසා දමා තරමක් තද ස්වරයකින් එසේ කීවා. මහේෂ මුහුණ ඇපල් ගෙඩියක් මෙන් රතු කරගෙන කදුළු බේරමින් රූපවාහිනිය දෙසට ඇවිදගෙන ගියා. මනුවර්ණ නැවතත් ඇල්බමයේ රූප අතර ලියැවී තිබුණු මතකයන් අතර අතරමත් වුනා. විවාහ දිනයේ පෝරුව මතදී මහේෂි කල කතාවේ කොටසක් මනුවර්ණගේ සිහියට ආවා.

"...පින්තාරු නොකරපු කඩදාසියක් වගේ හිස් වෙලා තිබුනු මගේ ජීවිතේට පාට පින්තාරු කර මනුවර්ණ. ජීවිතේ කියන්නේ මම හිතුවාට වඩා කොච්චර ලස්සන දෙයක්ද කියලා මට තේරුම් කරලා දුන්නේ එයා. මට ජීවිතේ ගැන තවදුරටත් බලාපොරොත්තු නොතිබුනු කාලෙක මේ කඩවසම් පිරිමියා මගේ ජීවිතේට ඇවිල්ලා මගේ ජීවිතේම එයාගෙ කරගත්තා.

මම ඒකට ඔයාට හැමදාමත් ණයගැතියි මනුවර්ණ. ඔයා වගේ පිරිමියෙක් ලබන්න තරම් මම වාසනාවන්ත වුණා..." ඒ වචන මනුවර්ණගේ මනස තුළ හොල්මන් කරන්නට වුනා.

ඔහුට විශ්වාසයක් තිබුනේ නැහැ ඒ වචන තවදුරටත් ඔහුට වලංගුයිද කියා. තවත් පැයක් පමණ කාලයක් ඇල්බමය බලමින් සිටි මනුවර්ණට නිවස අසලින් තිරිතරෝද රථයක් නවත්වන හඬක් ඇසුනා. ඔහු කිසිදු කලබලයකින් තොරව හෙමි හෙමින් නිවසේ ඉදිරි දොර වෙතට ඇවිදගෙන ගොස් දොර විවෘත කර බැලුවා. දොර ඉදිරිපිට සිටගෙන සිටියේ මහේෂ් ය. ඇගේ දෙඅත් අතර ගුලි වී සිටියේ අලුත උපන් කිරිකැටියායි. එක්වරම ගේ ඇතුළට කඩා වැදුනු ඇය මහ හඬින් මනුවර්ණට බැන වදින්නට වුනා.

"මොන මගුලක්ද මනුවර්ණ ඔයාට වෙලා තියෙන්නේ ? මාව hospital එකේ තනියම දාලා යන්න ඔයාට පිස්සුද ? ඕනම පිරිමියෙක් තමන්ගේ වයිෆ්ගෙ ලගින්ම ඉන්න ඕන වෙලාවක් ඒක. මොකක්ද ඔයාට වෙලා තියෙන්නේ?"

මනුවර්ණ කිසිවක් නොකියා නැවතත් කවිවිවියෙන් ගොස්
ඉදගන්තා.විවාහා ඇල්බමය උකුල මතින් තබාගත් ඔහු භාවනා
කරන තාපසයෙකු මෙන් බිම බලාගෙන නිහඩව සිටියා.නමුත්
මහේෂ්ගේ තරහා තවමත් නිවී තිබුනේ නැහැ.

"ඔයාට තව දරුවෙක් ඕන නෑ කිව්වා නම් අපිට හදන්නෙ නැතුව
ඉන්න තිබුනා.මම පුදුම අපහසුතාවකට පත් වුණේ එතනදි.ඔයා
දන්නවද මේ පොඩි එකාවත් වඩාගෙන මට කොච්චර නම්
වෙලාවක් හිට [ ]ගෙන ඉන්න වුනාද කියලා තේරීලවිල් එකක්
එනකං.මම කවදාවත් හිතුවෙ නෑ මනුවර්ණ ඔයා මට මෙහෙම
දෙයක් කරයි කියලා..." මහේෂ් ඇයගේ අත් වට්ට වසුරුවමින්
දැඩි ආවේගයකින් මනුවර්ණට බැනවදින්නට වුනා.නමුත්
මනුවර්ණ තවමත් නිහඩය.මනුවර්ණගේ ඇස් වල කදුළු පිරී
තිබුනත් ඔහු ඒ එක කදුළක්වත් මහේෂ් ඉදිරියේ බිම හෙලන්නට
තරම් සූදානමක් තිබුනේ නැහැ.

"කවදා ඉදන්ද ඔයා ගොලු වුණේ , දැන් එතකොට ඔයාට කතා
කරන්නත් බැරිද ?" මනුවර්ණ මහේෂ්ගේ ඇස් මග හරිමින්
දිගටම නිහඩව බිම බලාගෙනම සිටියා.

"ඔයා අඩුතරමෙ මට ආදරෙයිද ?" මහේෂ් ගැඹුරු හුස්මක්
පිටකරනමින් තීරණාත්මක ප්රශ්නයක් මනුවර්ණ වෙත එල්ල
කරා.ඒ ප්රශ්නය හමුවේ මනුවර්ණගේ හදවත මොහොතකට
නැවතුනා.මනුවර්ණට ඒ ප්රශ්නයට දෙන්නට කෙතරම් නම්
පිළිතුරු හිත තුල කැකැරුනත් ඔහු තමන්ගේ නිහඩතාව බිත්දේ
නැත්තේ ඇයට පිළිතුරු දීමට තරම් හිතේ ශක්තියක් හෝ
නිදහසට කාරණයක් ඔහුට නොතිබූ නිසාය.ඔහු සිටියේ
කලකිරීමකිනි, තමන්ගේ ගැනම පසුතැවීමකිනි.

"හරි එහෙනම් ඔයා ඕන දෙයක් කරගන්න.මම යනවා අම්මලයි ගෙදර.එතකොට ඔයාට අපි කවුරුවත් නැතුව නිදහසේ කල්පනා කරන්න පුළුවන්නෙ." එසේ කියා ඇය ඊතලයක බදු වේගයෙන් කාමරයට ගියා.ඇය කාමරයට ගිය සැනින් ඇස් වල කදුළු පිහදා දැමූ මනුවර්ණද ඇගේ පසුපසින් කාමරයට ගියා.

"අනේ මහේෂි ටිකක් ඉන්නකො." මනුවර්ණ කාමරයේ දොර අසලට ගොස් අසරණ ලෙස කියා සිටියා.

"ආහ් ඔයාට දැන්ද කතා කරන්න මතක් වුණේ.ඔයාට මුකුත් සාධාරණ හේතුවක් තියෙනවද අද වෙච්ච සිද්ධිය ගැන ?" ඇය උපහාසය මිශ්රක කෝපයෙන් ඇසුවා.ඒ ප්ර"ශ්නය හමුවේ මනුවර්ණට ලැජ්ජාවෙන් බිම බලාගැනීම හැර වෙනත් විකල්පයක් තිබුනේ නැත.ඇය අල්මාරියේ තිබූ ඇයගේ ඇඳුම් සියල්ල එලියට දමා එයින් තෝරාගත් ඇඳුම් කිහිපයක් ගමන් මල්ලකට දමාගත්තා.කිසිවක් කරකියා ගැනීමට නොහැකි වූ මනුවර්ණ නැවතත් කවිච්චියෙන් ගොස් ඉදගත්තා.

අත් දෙකෙන් මුහුණ වසාගත් ඔහුට තවදුරත් කදුළු නවත්වා ගැනීමට හැකියාවක් තිබුනේ නැහැ.මේ සියලු කලකෝලහාල අතර අලුත උපන් කිරිකැටියාද මහ හඩින් හඩා වැලපෙන්නට වුනා.දරුවාට කිරි දී නිදිකරවාගත් පසුව ටැක්සි රථයකට කතා කල මහේෂි පුංචි මහේෂටත් ඇඳුමක් අන්දවා සුදානම් කරා.

"අම්මි, තාත්තා එන්නෙ නැද්ද ?" මේ සිදුවන කිසිවක් [ ]තේරුම් ගැනීමට නොහැකිව පුංචි මහේෂ තම අම්මාගෙන් එසේ විමසුවා.

"නෑ, එයා ඕන්නෑ පැටියෝ."

ඉන්පසු මහේෂි දරුවන් දෙදෙනාවද රැගෙන නිවසින් එලියට බැස්සේ ටැක්සි රථය බලාපොරොත්තුවෙනි. මිනිත්තු 10ක් ඇතුළත රථය පැමිණි පසු ඇය තවත් වචනයක්වත් මනුවර්ණ ඉදිරියේ නාස්ති කිරීමට නොසිතා රථයට ගොඩවී පිටත්ව ගියා. රථයේ ටයර් හඩ මැකී යනතුරුම මනුවර්ණ හොදින් කන් දීගෙන සිටියා. ඔවුන් පිටවී ගිය පසු මනුවර්ණ තනියම කල්පනා කරන්නට වුනා. දවසක හුරතල් , අහිංසක පුංචි දූ කුමාරියකගේ තාත්තා කෙනෙක් වෙන එක ඔහුගේ ජීවිතයේ ඔහුට තිබුනු ලොකුම ආසාවක් වුනා.

ඔහුට හෝ මහේෂිට තවත් දරුවන් හැදීමේ බලාපොරොත්තුවක් තිබුනේ නැහැ, ඔවුන් දෙදෙනාගේම එකගතාවය තිබුනේ දරුවන් දෙදෙනෙක් ජර මාණුවත් බවයි. මහේෂිගේ කැමැත්ත තිබුනේ පිරිමි දරුවන්ම දෙදෙනෙක් ලැබීමට වුනත් , මනුවර්ණගේ බලාපොරොත්තුව තිබුනේ එක් දරුවෙක් පිරිමි දරුවෙක් වී , අනෙක් දරුවා ගැහැණු දරුවෙක් වේ යැයි කියයි.

ඔහුට දැනුනේ තමන් පරාජිතයෙක් ලෙසයි. ඔහු දින ගණනක් එකදිගට හරිහැටි කෑමක්වත් අනුභව නොකර තමන් කෙතරම් අවාසනාවන්තයෙක් දැයි සිතන්නට වුනා. ඔහුට හැඩිමට තරම් තවදුරටත් ඇස් වල කදුළු ඉතිරි වී තිබුනේ නැහැ.

සතියක් තනිව හිඳිමෙන් පසුව ඔහුට මහේෂි සහ දරුවන් නැති පාලුව තදින්ම දැනෙන්නට වුනා. තමන් මහේෂිට කල දේ වැරදි බව ඔහුට තේරුම් ගියා. ඔහු මහේෂි සමග විවාහා වූ දිනයේ පටන් කිසිදාක මහේෂි සමග තමන්ගේ හැගීම් සම්පූර්ණයෙන් අවංක ලෙස ජර කාශ කලේ නැහැ. ඔහුගේ සමහර සිතුවිලි

මහේෂ්ගේ සිතුවිලි වලට වඩා වෙනස් නිසා මනුවර්ණ සිතුවේ ඒවා මහේෂ් දැනගත් විට මහේෂ්ගේ සිත රිදීමකට ලක් වේ යැයි කියයි.

මනුවර්ණට අවශ්‍යතා වුණේ මහේෂ්ව සතුවින් තැබීමට පමණයි. ඒ නිසා ඔහු තමන්ගේ සතුව පසෙකලා මහේෂ්ගේ සිතුවම් පැතූම වලට මුල් තැන දුන්නා. ඔහු ඇය වෙනුවෙන් ඔහුගේ ජීවිතයේ බොහෝමයක් දේවල් අත්හැරියා. පසුව අවසානයේ ඔහු සෙනසුරාදා දිනක හවස් වරුවේ තීරණය කරා මහේෂ්ට දුරකථන ඇමතුමක් දී කතා කිරීමට.

"හලෝ මහී..."

"හලෝ මනුවර්ණ, මම හිතනවා ඔයා මාත් එක්ක කතා කරන්න දැන්වත් ලැස්ති ඇති කියලා." දින ගණනාවකට පසුව ඇගේ මිහිරි හඬ දුරකථනය ඔස්සේ අසන්නට ලැබීම මනුවර්ණගේ හිතට සහනයක් වුනා.

"ඔව් මහේෂ්, මට සමාවෙන්න මෙව්වර කාලයක් මම ඔයත් එක්ක සියට සියක්ම අවංක වෙච්ච නැති එක ගැන. ඒත් මම පොරොන්දු වෙනවා අද ඉදන් මම ඔයාට ඇත්තම කියනවා කියලා." මනුවර්ණ එයට මහේෂ්ගෙන් පිළිතුරක් බලාපොරොත්තු වුනත් ඇමතුම කෙලවරින් ඇසුනේ නිහඬතාවක් පමණයි. එක්වරම නිහඬතාව අතරින් පිරිමි කටහඬක් ඇසෙන්නට වුනා.

"...සෙල් අංක 17, මු නේද මනුවර්ණ කියන්නේ?"

"මම හිතන්නේ ඔව් , කතා කරලා බලපං." එක් සිරකුටි භාර නිලධාරියෙක් සැකයෙන් මෙන් කීවා.

"ඔයි, උඹද අර උඹේ ගැනිවයි , තව එහෙකුයි මරපු එකා ? මනුවර්ණ තේද නම?" අනෙක් නිලධාරියා හඬ අවදි කරා.

"මගේ වයිෆ් ළමයි දෙන්නාවත් අරං ගියා සර්...අනේ සර් මගේ වයිෆ්ට ආයිත් ගෙදර එන්න කියන්න...අනේ බුදු සර්!"

"ඔව් ඔව් මු තමයි කෙනා..."

"අපි උඹව අලුත් හිර ගෙදරකට මාරු කරලා යවන්න හදන්නෙ සමහරවිට එහේ ඇති ඔයිට වඩා ලස්සන ගැනු." එක් නිලධාරියෙක් සිනහවෙමින් කීවා.

"කොහොමත් උඹේ ගැනි උඹව ඕන්නැති නිසානෙ ඒකි වෙන එකෙක් එක්ක හොරාට යාලු වෙලා තිබ්බේ.දැන් උඹට අලුත් එකියක් හොයාගන්න කාලෙ හරි." අනෙක් නිලධාරියාද සිනහවෙමින් කීවා.නිලධාරීන් දෙදෙනාගේම සිනහ හඬ සිර කුටි තුල දෝංකාර දෙන්නට වුනා.

"වයිෆ්ට කියන්න මට දුවෙක් ඕන නෑ කියලා සර් , මට පුතාලා දෙන්නා ඇති කියන්න." මනුවර්ණ සිර කුටියේ මුල්ලක ගුලි වී උණ විකාරයෙන් මෙන් කියවන්නට වුනා.

නිමි.

පැහැදිලි කිරීම...

මේ කතාවේ මුලදි කියනවා වගේ මනුවර්ණට මහේෂිව හම්බවෙන්නේ විවාහා යෝජනාවකට අනුව. හැබැයි මහේෂි කියන්නේ එව්වර හොඳ අතීතයක් තිබ්ව්ව කෙල්ලෙක් නෙමෙයි. මනුවර්ණ එක්ක යාලු වෙන්න කලින් තිබ්ව්ව පරණ ආදර සබඳතා නිසා පිරිමි කිහිපදෙනෙක් එක්කම ලිංගික සබඳතා ඇති කරගෙන [ ] ඒ මොහොත වෙනකොට තවදුරටත් ආදරේ කියන දේ එපා වෙලා , අසරණ වෙලා හිටපු කෙල්ලෙක් තමයි මහේෂි කියන්නේ.

මම ඒක ගැන පොඩි ඉගියක් ඔයාලාට දෙනවා මහේෂි ගේ විවාහා උත්සවේදි එයා කරපු කතාව ගැන තියෙන කොටසෙදි. (පහලින් දක්වලා තියෙන්නේ ඒ කොටස.)

"...ජීවිතේ කියන්නේ මම හිතුවාට වඩා කොච්චර ලස්සන දෙයක්ද කියලා මට තේරුම් කරලා දුන්නේ එයා. මට ජීවිතේ ගැන තවදුරටත් බලාපොරොත්තු නොතිබුනු කාලෙක මේ කඩවසම් පිරිමියා මගේ ජීවිතේට ඇවිල්ලා මගේ ජීවිතේම එයාගෙ කරගත්තා.

මම ඒකට ඔයාට හැමදාමත් ණයගැතියි මනුවර්ණ.ඔයා වගේ පිරිමියෙක් ලබන්න තරම් මම වාසනාවන්ත වුණා..."

හැබැයි මනුවර්ණ කියන්නේ මීට කලින් ආදර සබඳතා කිසිවක් පවත්වලා නොතිබුනු කුලුදුල් තරුණයෙක්.ඒත් මනුවර්ණට මහේෂ්වරී කතාබහට සහ ගතිගුණ වලට හිත යනවා.පස්සෙ මනුවර්ණ මහේෂ්ව විවාහා කරගන්නවා.

විවාහා කරගෙන අවුරුදු 3කට පස්සෙ කතාවෙ සදහන් විදියටම එයාලාට පලවෙනි දරුවා ලැබෙනවා.ඒත් පලවෙනි දරුවා ලැබිලා ටික කාලෙකට පස්සෙ මනුවර්ණ දැනගන්නවා මහේෂ්ව අවුරුද්දකට වඩා වැඩි කාලෙක ඉදන් තවත් අනියම් සම්බන්ධයක් තිබිලා කියලා.එයාලාගෙ පලවෙනි දරුවා මනුවර්ණගෙම දරුවාද කියන සැකය පවා මනුවර්ණගේ හිතේ දරුණුවටම වේදනා දෙන්න ගන්නවා.

මනුවර්ණ මහේෂ්ව තමන්ගේ පණටත් වඩා ආදරේ කරා , ඉතින් මනුවර්ණට මේ වැඩේ අතටම අහුකරගන්න ඕන නිසා දවසක් කාර්යාලයේ රාජකාරි වැඩ ඉවර කරලා මනුවර්ණ කලින්ම ගෙදර එනවා.

ඒ එද්දී මේ දෙන්නාම එකට තමන්ට ගෙදර ඉදලා මනුවර්ණට අහුවෙනවා.මනුවර්ණට ඒ වෙලාවෙ ඇති වෙච්ච තරඟාව , ආවේගය පාලනය කරගන්න බැරුව මනුවර්ණ ලග ආරක්ෂාවට තිබුනු පෞද්ගලික තුවක්කුවකින් වෙඩි තියලා ඔවුන් දෙදෙනාවම එතනදී සාතනය කරලා දානවා.

පස්සෙ මිනීමැරුම් චෝදනා යටතේ මනුවර්ණ ජීවිතාන්තය දක්වා සිරදඬුවම් නියම වෙනවා. ඒ වගේම DNA පරීක්ෂණයකින් අනාවරණය වෙනවා මනුවර්ණ සහ මහේෂ්ට ලැබුණු පලවෙනි දරුවා ඇත්තටම මනුවර්ණගේ දරුවා නෙමෙයි , මියගිය පුද්ගලයාගේ ජාන සහිත දරුවෙක් බව. මනුවර්ණ හිරගෙදර දීර්ඝකාලයක් තනියම ඉද්දි එයාට අධික පාලුවක් , තනිකමක් දැනෙන්න ගන්නවා.

ඉතින් එයා තමන්ගේ මනස තුළ වෙනම වියාපෘති සිදුවීම් නිර්මාණය කරගෙන ඒවා තුළ ජීවත් වෙනවා. මනුවර්ණට ඕන කරපු එකම දේ වුනේ මහේෂ්ට එක්ක ගත කරන්න ලැබෙන ප්රීමතිමත් විවාහා ජීවිතයක්.

මනුවර්ණ මහේෂ්ට හුඟක් ආදරේ කරා , ඉතින් ඔහුට ඇය අවිචර දෙයක් කරලත් මනුවර්ණට මහේෂ්ට හිතීන් අමතක කරන්න පුළුවන්කමක් තිබුනේ නැහැ. ඉතින් ඔහු හිතීන් මවාගත්තා මහේෂ්ට වැරදිලාවත් අනියම් සම්බන්ධයක් තිබුනේ නැත්ත. එයාලාගෙ ජීවිත අද වෙද්දි මොන වගේ තත්වෙක තියෙයිද කියලා. පස්සෙ ඔහු මේ මනෝ ලෝකෙට ඇබ්බැහි වුනා, ඒ මනෝ ලෝකය තුළදි ඔහුට තනියක් දැනුනෙ නැහැ , ඔහු සිරගෙදර ගත කරන කටුක සැබෑ ජීවිතේට වඩා මනෝ ලෝකෙට ඔහු ආදරේ කරන්න ගත්තා.

අන්තිමට ඒකෙ ප්රතතිඵලයක් විදියට මනුවර්ණට සැබෑ ලෝකය සහ මනෝ ලෝකය අතර වෙනස වටහාගන්න බැරි දරුණු මානසික රෝගී තත්ත්වයකට ගොදුරු වුනා. මේ රෝගයට මනෝ විද්යා වේ කියන්නේ " Schizophrenia" කියලා. මේ රෝගය තියෙන අය හිතන්නේ එයාලා මනසින් දකින ලෝකය තමයි එයාලාගෙ සැබෑ ලෝකය කියලා. ඉතින් සරලව කිව්වොත් ඔයාලා

මේ කතාවේ මුල ඉදන් අගටම තියෙන්නේ මනුවර්ණ හිතීන්
මවාගත්තු වියාඉප් සිද්ධියක් විතරයි. ඒ සිදුවීම ඇත්ත ලෝකයේ
කවදාවත් වෙලා නැහැ.

මනුවර්ණට තරුණ වයසෙ ඉදන්ම ආසාවක් තියෙනවා දුවෙක්ට
තාත්තා කෙනෙක් වෙන්න. ඉතින් ඔහුට සැබෑ ලෝකයෙදි ඒක
කරන්න බැරි වෙච්ච නිසා ඔහු ඒ දේ මනෝ ලෝකය තුල
කරන්න උත්සාහා කරනවා. ඒත් ඔහුගේ මනස දන්නවා මහේෂි
කවදාවත් එයාට ආදරේ කරේ නැති බව , ඒ නිසා එයා හිතීන්
මවාගත්තු හැම හිතලුවකම අවසානයට මහේෂි එයාව දාලා
යනවා. එයා මනෝ ලෝකය තුල පවා සතුවිත් ගත කරන්නේ
මහේෂි එයත් එක්ක එකට ඉන්න ස්වල්ප කාලය විතරයි.